

Súd: Okresný súd Ružomberok
Spisová značka: 9C/79/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5913205309
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Vladimír Topoľančík
ECLI: ECLI:SK:OSRK:2015:5913205309.13

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Ružomberok samosudcom JUDr. Vladimírom Topoľančíkom v právnej veci navrhovateľa: Obec Stankovany, IČO: 00315761, 034 92 Stankovany č. 133, právne zastúpeného JUDr. Miroslavom Bachyncom, advokátom, so sídlom kancelárie Podbiel č. 177, 027 42 Tvrdošín, proti odporcovi: Slovenská republika - LESY Slovenskej republiky, štátny podnik, IČO: 36038551, so sídlom Námestie SNP č. 8, 975 66 Banská Bystrica, v konaní o určenie vlastníckeho práva, takto

rozhodol:

Súd určuje, že navrhovateľ je výlučným vlastníkom nehnuteľností, a to pozemkov parcela KN „E“ č. XXXX/X druh pozemku lesné pozemky o výmere 515955 m², parcela KN „E“ č. XXXX/X druh pozemku lesné pozemky o výmere 112165 m² a parcela KN „E“ č. XXXX/X druh pozemku lesné pozemky o výmere 2080737 m², ktoré všetky sú zapísané v katastri nehnuteľností vedenom Okresným úradom Ružomberok, katastrálny odbor na LV č. XXXX pre k.ú. Stankovany.

Navrhovateľovi sa priznáva náhrada trov konania pozostávajúcich zo zaplateného súdneho poplatku za návrh na začatie konania vo výške 99,50 eur, zo zloženého preddavku na trovy znaleckého dokazovania vo výške 150,-eur a z trov právneho zastúpenia vo výške 1.105,15 eur, ktoré je mu odporca povinný zaplatiť k rukám právneho zástupcu navrhovateľa JUDr. Miroslava Bachynca, advokáta, a to do 3 dní od právoplatnosti výroku tohto rozsudku.

odôvodnenie:

Návrhom doručeným tunajšiemu súdu dňa 27.06.2013 sa navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu domáhal, aby súd určil, že je vlastníkom pozemkov parcela KN „E“ č. XXXX/X druh pozemku lesné pozemky o výmere 515955 m², č. XXXX/X druh pozemku lesné pozemky o výmere 112165 m² a číslo XXXX/X druh pozemku lesné pozemky o výmere 2080737m², ktoré všetky sú zapísané v katastri nehnuteľností vedenom Okresným úradom Ružomberok, katastrálny odbor pre k.ú. Stankovany, na LV č. XXXX, a to titulom vydržania. V návrhu na začatie konania poukázal na to, že na základe zápisu ROEP č. Z 294/2011 boli sporné pozemky zapísané na LV č. XXXX v prospech Slovenskej republiky, v správe LESOV SR so sídlom v Banskej Bystrici. Z návrhu na začatie konania ďalej vyplynulo, že podľa listinných dôkazov, ktoré tvoria prílohu návrhu na začatie konania Obec Stankovany odovzdala nehnuteľností, a to lesnú pôdu v celkovej výmere 666,52 ha v roku 1958 do užívania JRD Stankovany, pričom neskôr tieto pozemky prešli na Severoslovenské lesy, štátny podnik Žilina a dohodou o odovzdaní a prevzatí lesného majetku Obcou Stankovany zo dňa 03.07.1996 podľa porastov (lesné a nelesné plochy) boli v celkovej výmere 622 ha vydané opäť Obci Stankovany, t.j. navrhovateľovi. Pozemky, ktoré boli v roku 1958 vydané a následne v roku 1996 vrátené navrhovateľovi, sú navrhovateľom od roku 1996 vcelku obhospodarované, pričom medzi týmito pozemkami sú aj sporné pozemky. Navrhovateľ ďalej poukázal na to, že podľa zápisnice zo dňa 01.08 a 02.08.1950 na základe rozhodnutia Rady ONV v Ružomberku malo JRD v Stankovanoch prevziať nehnuteľnosti zapísané v pkn. vl. č. XXX pre k.ú. Stankovany. V uvedených zápisniciach výmera pozemkov nebola uvedená. Podľa rozhodnutia Rady

ONV v Ružomberku zo dňa 23.08.1958 bolo lesné spoločenstvo Les JRD Stankovany zrušené a les o celkovej výmere 666,52 ha zapísaný v pozemnoknižnej vložke XXX pre k.ú. Stankovany mal byť daný do správy Krajskej správy lesov v Žiline. Tak sa stalo podľa zápisnice napísanej dňa 02.09.1958 na MNV v Stankovanoch, podľa ktorej zástupcom Lesného závodu v Ľubochni bol odovzdaný spoločný les zrušeného útvaru zapísaný v pkn. vl. č. XXX pre k.ú. Stankovany o celkovej výmere 666,52 ha, pričom táto skutočnosť bola potvrdená aj rozhodnutím ONV v Ružomberku č. 2993/1958 zo dňa 29.10.1958. Následne Dohodou o odovzdaní a prevzatí lesného majetku Obcou Stankovany zo dňa 03.07.1996 boli navrhovateľovi vydané pozemky v celkovej výmere 622 ha, t.j. o 42,52 ha menšej, než boli odňaté. Predmetné pozemky vo výmere 666,52 ha, ktorých vlastníkom bol navrhovateľ, boli pôvodne na základe dohody zo dňa 30.01.1992 vydané Bývalým urbarialistom obce Stankovany, kde hranice pozemkov boli vymedzené hranicami lesných porastov, ktoré boli vlastníkom známe. Z návrhu ďalej vyplynulo, že podľa pkn. vl. č. XXX pre k.ú. Stankovany bolo pôvodne vlastníctvo k pozemkom v nej zapísaných dňa 14.07.1922 v konaní pod č. 1079 zapísané na Československý štát. Dňa 19.12.1940 pod č.d. XXXX/XX na základe skutočnej držby podľa zápisnice spísanej v Stankovanoch dňa 19.12.1940 č. Ncl XXX/XX bolo zapísané vlastníctvo k pozemkom v nej zapísaným na Obec Stankovany. Podľa obecného svedectva zo dňa 20.12.1940 predstavenstvo Obce Stankovany dosvedčilo, že pozemky zapísané v pkn. vl. č. XXX pre k.ú. Stankovany Obec Stankovany viac ako 100 rokov spokojne a nerušene užíva ako vlastné. Súčasne poukázal na súpis listín v Štátnom archíve v Bytči týkajúcich sa rozhodovania Krajského súdu v Ružomberku v rokoch 1876 - 1949, z ktorých okrem iného vyplýva pod položkou 1162, že v rokoch 1771 - 1949 boli riešené urbárske spory, žiadosti správy Štátnych lesov, žiadosti šoltýsskej rady proti štátnej Lesnej správe v Ľubochni, uznesenia súdov v komasačnej veci a iné... Taktiež poukázal na zápisnicu Okresného súdu v Ružomberku č. Ncl 495/1943 zo dňa 08.05.1943, v zmysle ktorej došlo k rozdeleniu nehnuteľností zapísaných v pkn. vl. č. XX. Medzi týmito pozemkami boli aj pozemky pod č. XXXX a XXXX, ktoré boli v rámci ROEP konania pričlenené do vlastníctva odporcu. Z uvedeného podľa názoru navrhovateľa potom vyplýva, že právny predchodca navrhovateľa užíval ako svoje vlastné nielen parcely zapísané v pkn. vl. č. XXX, ale aj parcely, ktoré sú predmetom konania v súdnej veci, lebo tieto boli vždy súčasťou lesného celku patriaceho navrhovateľovi, ktorý o tom, že mu patria nepochyboval a užíval ich v dobrej viere, ktorá nebola do roku 2011 nijakým spôsobom narušená. Uvedené vyplýva jednak z toho, že nebola vytyčená hranica oddeľujúca lesy navrhovateľa podľa pkn. vl. č. XXX od pozemkov, ktoré sú predmetom konania v súdnej veci a jednak z toho, že odporca až do roku 2011 nemal vedomosť o tom, že v lesnom celku (ktorý právny predchodca navrhovateľa užíval podľa obecného svedectva prakticky od roku 1840, a ktorý bol navrhovateľovi vydaný fyzicky ako celok) sú aj iné pozemky, a preto ako vlastník predmetných pozemkov ani nevystupoval. Uvedené vyplýva z toho, že lesy navrhovateľa sú ohraničené len od lesov urbáru Stankovany a urbáru Žaškov, a sporné pozemky nie sú oddelené od lesov navrhovateľa. Súčasne navrhovateľ poukázal na to, že jemu svedčí nadobudnutie vlastníctva sporných parciel titulom vydržania podľa stredného Občianskeho zákonníka a tiež podľa Občianskeho zákonníka, zákona č. 40/1964 Zb..

Odporca sa k návrhu na začatie konania podaním zo dňa 28.10.2013 písomne vyjadril, pričom navrhol, aby súd návrh na začatie konania ako nedôvodný v celom rozsahu zamietol, nakoľko navrhovateľom uvádzané dôvody, na základe ktorých by malo vzniknúť jeho vlastnícke právo k predmetu vydržania sú neopodstatnené a nepreukazujú dôvodnosť vykonania zmeny zápisu vlastníckeho práva v katastri nehnuteľností. Uvedené vyplýva jednak z toho, že predmet vydržania bol zapísaný na LV č. XXXX v súlade so zákonom č. 180/1995 Z.z. v znení neskorších predpisov, po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia Obvodného pozemkového úradu v Ružomberku č. 1RE 58-2008/00102-2010-13 B zo dňa 06.12.2010, ktorým bol schválený Register obnovenej evidencie pozemkov. V predmetnom ROEP konaní sa vychádzalo z toho, že parcely EKN č. XXXX a XXXX boli vedené na pkn. vl. č. XX, pričom pod rad č. XX bolo zaznamenané, že vlastnícke právo sa vteľuje v prospech Československého štátu, pod rad č. XX sa vlastnícke právo vkladá na Československé štátne lesy, národný podnik, Oblastné riaditeľstvo v Bratislave a pod rad č. XX sa poznamenalo správne znenie vlastníka Československé štátne lesy, Krajská správa lesov v Žiline. Z uvedeného potom vyplýva, že Obvodný pozemkový úrad v Ružomberku pri tvorbe registra obnovenej evidencie pozemkov správne zohľadnil tieto skutočnosti a vlastnícke právo zapísal v prospech Slovenskej republiky, v správe LESY Slovenskej republiky, š.p.. Navyše Obvodný pozemkový úrad v Ružomberku svojím stanoviskom č. 2011/00261-13B zo dňa 27.07.2011 nevyhovelo oprave ROEP navrhovanej navrhovateľom a okrem iného konštatoval, že nakoľko sa jedná o majetok vo vlastníctve štátu, zhotoviteľ diela ROEP uviedol k parcelám, ktoré sú evidované na LV č. XXXX ako správcu správne LESY Slovenskej republiky, š.p.. Na základe uvedeného možno zápis v katastri nehnuteľností týkajúci sa predmetu vydržania považovať za hodnoverný a správny, keďže

sa vždy jednalo o majetok štátu, ktorý je v súčasnosti v správe LESOV Slovenskej republiky, š.p.. Z uvedených dôvodov potom nie sú splnené v súdnej veci na strane navrhovateľa zákonné podmienky pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním k predmetu vydržania. Podľa odporcu navrhovateľ síce obsiahlo opisuje faktický, ako aj právny stav nehnuteľností, avšak ohľadne nehnuteľností zapísaných na pkn. vl. č. XXX, ku ktorým nehnuteľnostiam však odporca žiadnym spôsobom nespochybňuje vlastnícke právo navrhovateľa. Odporca vo vyjadrení ďalej poukázal na to, že z návrhu na začatie konania nie je zrejмый termín, od ktorého mal navrhovateľ vstúpiť do ním tvrdenej dobromyseľnej držby a taktiež ani označenie právneho titulu aspoň domnelého, na základe ktorého by sa v čase vstupu do držby mohol považovať z hľadiska vtedy platného právneho poriadku za vlastníka. Z dôvodu, že navrhovateľ neoznačil termín vstupu do dobromyseľnej držby a vyjadril len fakt, že spolu s pozemkami pôvodne vedenými na pkn. vl. č. XXX odovzdanými dohodou o odovzdaní a prevzatí lesného majetku zo dňa 18.09.1995 užíval aj predmet vydržania, tak sa odporca domnieva, že termín vstupu do držby bol totožný s pozemkami vedenými v pkn. vl. č. XXX. Pokiaľ ide o dobromyseľnosť navrhovateľa, tak z rozboru dohody o odovzdaní a prevzatí lesného majetku zo dňa 18.09.1995 je nepochybné, že sa odovzdával podľa čl. II tejto dohody len majetok pôvodne vedený na pkn. vl. XXX, pričom dôvodom odovzdania tohto majetku bola skutočnosť, že tento majetok bol aj v minulosti vo vlastníctve obce a na základe zákona č. 279/1949 Sb. o finančnom hospodárení národných výborov prešiel do vlastníctva štátu. Až na základe zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí došlo k navráteniu vlastníckeho práva k takémuto majetku, pričom vlastnícke právo sa obnovilo obci ku dňu účinnosti tohto zákona ex lege, keď samotná dohoda o odovzdaní a prevzatí lesného majetku mala v zmysle práva len deklaratórne účinky. V dohode o odovzdaní a prevzatí lesného majetku zo dňa 18.09.1995 podľa čl. IV. je konkretizácia predmetu vydania (príloha č. 1 a č. 2 tejto Dohody), pričom v dohode ani v jej prílohách nie je ani len zmienka o pozemkoch, ku ktorým si uplatňuje navrhovateľ určenie vlastníckeho práva vydržaním. Podľa odporcu je zarážajúce, že navrhovateľ sa vo svojej žiadosti č. 133/1995 zo dňa 02.05.1995 adresovanej odporcovi domáhal uzatvorenia tejto dohody, pričom vo svojej žiadosti presne špecifikoval pozemky, ktorých vydanie žiada. Je zrejmé, že predmet vydržania sa v danej špecifikácii nenachádzal, nakoľko navrhovateľ mohol a mal mať vedomosť, že predmet vydržania bol vždy zapísaný v pzn. vl. č. XX na štát ako vlastníka, a z tohto dôvodu nemohol spĺňať ani zákonné podmienky v zmysle zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí vo vtedy platnom znení. Pokiaľ sa navrhovateľ v časti svojho návrhu odvoláva aj na dohodu o vydaní majetku bývalých urbárikov, komposesorátov a podobných útvarov uzatvorenej s Bývalými urbárikami Obce Stankovany v roku 1992, tak taktiež možno konštatovať, že predmetom vydania neboli v žiadnom prípade pozemky, ktoré sú predmetom konania v súdnej veci. Z uvedeného dôvodu potom v žiadnom prípade nemožno hovoriť o dobromyseľnosti navrhovateľa pri vstupe do držby. Absencia aspoň domnelého právneho titulu je v tomto prípade neodstrániteľná, keďže k vzniku vlastníckeho práva v zmysle zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí došlo ex lege a uzatvorené dohody medzi povinnými osobami a obcami mali len deklaratórne účinky. Taktiež navrhovateľ žiadnym spôsobom nepoukázal na existenciu hodnoverného aspoň domnelého právneho titulu, na základe ktorého by mohol v zmysle Občianskeho zákonníka nadobudnúť vlastnícke právo k predmetu vydržania, pričom z akéhokoľvek dôvodu sa tak v danom čase nestalo. Z uvedeného dôvodu potom neobstojí tvrdenie navrhovateľa, že v čase vstupu do držby, ako aj po jej celú dobu mohol byť vzhľadom na všetky okolnosti dobromyseľný a mohol sa cítiť ako vlastník. Tento omyl je z pohľadu dobromyseľnosti držby neospravedliteľný, nakoľko spôsob vzniku vlastníckeho práva určuje právny predpis, ktorého znalosť sa predpokladá. Odporca ďalej poukázal na to, že k fyzickému odovzdaniu pozemkov na základe Dohody o odovzdaní a prevzatí lesného majetku zo dňa 18.09.1995 nikdy nedošlo. Skutočnosť, že pozemky vedené pôvodne v pkn. vl. č. XX sú v jednom lesnom hospodárskom celku s pozemkami pôvodne vedenými v pkn. vl. č. XXX je právne irelevantná z toho hľadiska, že by sa na tomto základe mal navrhovateľ cítiť ako vlastník a uplatňovať si nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním k predmetu vydržania, keď odovzdávanie pozemkov v ucelených lesných častiach sa uskutočňovalo v súlade so zákonom č. 100/1977 Zb. o lesoch a štátnej správe lesného hospodárstva za účelom efektívneho hospodárenia na nich, pričom však samotný spôsob obhospodarovania v ucelených častiach nemôže znamenať zmenu/zánik vlastníckych práv vlastníkov jednotlivých pozemkov tvoriacich toto priestorové rozdelenie. Aj z uvedeného možno podľa odporcu vyvodiť, že navrhovateľ mohol a mal mať na základe pôvodných zápisov v pkn. vl. č. XX vedomosť, že tieto pozemky sú vo vlastníctve štátu.

Na pojednávaniach navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu v celom rozsahu zotrval na podanom návrhu na začatie konania, ako aj na skutočnostiach uvedených v písomnom návrhu na začatie konania. Na doplnenie poukázal na to, že oprávnenosť držby odvodzuje od toho, že odporca v roku 1992 najprv Bývalým urbárikom Obce Stankovany a následne v roku 1996 navrhovateľovi

vydal sporné pozemky, pričom ako vyplýva z prílohy č. 2 Dohody o odovzdaní a prevzatí lesného majetku dňa 03.07.1996 medzi vydanými pozemkami zo strany štátu boli práve aj pozemky, ktoré sú predmetom konania v súdnej veci. Z uvedeného dôvodu má navrhovateľ za to, že on v dobrej viere prevzal predmetné pozemky od LESOV Slovenskej republiky a tieto následne v presvedčení, že je ich vlastníkom, aj naďalej užíval.

Odporca na pojednávaniach, ako aj v písomnom vyjadrení zo dňa 13.02.2014 v celom rozsahu zotrval na skutočnostiach uvedených vo vyjadrení k návrhu na začatie konania zo dňa 28.10.2013. Na doplnenie poukázal na to, že je nesporné, že pozemky, ktoré sú predmetom konania v súdnej veci užíval od roku 1996 navrhovateľ, avšak rozhodne samotná držba týchto pozemkov nemohla zakladať oprávnenú držbu pre absenciu právneho titulu na vydržanie. Pokiaľ navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvodzuje nadobudnutie vlastníckeho práva k predmetným pozemkom od dohody o odovzdaní pozemkov z roku 1996, tak predmetná dohoda nemôže zakladať dôvod oprávnenej držby navrhovateľa, keďže k nej došlo na základe samotnej žiadosti navrhovateľa zo dňa 02.05.1995, v ktorej sa navrhovateľ domáhal vrátenia pozemkov zapísaných v pzn. vl. XXX. Keby bol navrhovateľ v tom čase presvedčený, že mu patria aj pozemky pôvodne zapísané v pzn. vl. XX, určite by sa domáhal vrátenia aj týchto pozemkov, avšak toto neučinil. Pokiaľ ide o realizáciu odovzdania predmetných pozemkov, k odovzdaniu nedošlo priamo v teréne, ale len od stola, kde sa vydali iba tie pozemky, ktorých vrátenia sa navrhovateľ domáhal. Na základe uvedenej samotnej dohody o vydaní predmetných pozemkov navrhovateľa nemohla zakladať oprávnený titul na vydržanie predmetných pozemkov a v danej situácii nemohol navrhovateľ nadobudnúť vlastnícke právo k predmetným pozemkom ani na základe vydržania z dôvodu skutkového omylu, keďže zo samotných listinných dôkazov vyplýva, vrátenia ktorých pozemkov sa domáhal od odporcu. S poukazom na zápis v pzn. vl. č. XX, v zmysle ktorého svedčí vlastnícke právo k sporným pozemkom Slovenskej republiky, konal navrhovateľ v neospravedliteľnom právnom omyle. Pokiaľ ide spôsob odovzdania predmetu vydržania, v danom prípade došlo k reálnemu odovzdaniu len podľa zoznamu porastov (dielcov) na základe porastovej mapy, keď tento spôsob odovzdania sa uskutočnil z dôvodu, že v rozhodnom čase neboli odovzdávané pozemky zidentifikované na stav evidencie nehnuteľností. Nakoľko nebola vykonaná identifikácia pozemkov zapísaných v pzn. vl. č. XXX na stav evidencie nehnuteľností, odporca odovzdal tieto pozemky, ktoré sú nesporne vo vlastníctve navrhovateľa spolu aj s inými tiež nezidentifikovateľnými pozemkami, medzi ktorými sa nachádzali aj pozemky pôvodne vedené v pzn. vl. č. XX, avšak len v rámci ucelenej lesnej časti podľa vtedy platného lesného hospodárskeho plánu. Odporca zdôraznil, že sa odovzdávalo podľa vtedy platných právnych predpisov len obhospodarovanie (užívanie) k porastom v celkovej výmere 666,52 ha a nie domnelé vlastníctvo k všetkým pozemkom tvoriacim celú ucelenú lesnú časť. Pokiaľ by sa skutočne odovzdávalo vlastnícke právo, tak výmera pozemkov zapísaných v pozemnoknižnej vložke č. XXX, na ktorú jedinú sa z hľadiska vlastníckeho práva odvoláva predmetná dohoda, je len 56 ha, pričom pri zachovaní úplne bežnej opatrnosti je zrejmé, že zvyšok odovzdávanej výmery (666,52 ha mínus 56 ha) musí byť tvorený inými pozemkami zapísanými na inej (iných) pozemnoknižných vložkách. Z tohto dôvodu sa v súčasnosti po vykonaní identifikácie v rámci konania ROEP nachádzajú v odovzdanej ucelenej lesnej časti aj pozemky vo vlastníctve SR (pôvodná pzn. vl. č. XX) a tiež aj pozemky vo vlastníctve fyzických osôb (napr. LV č. XXXX, LV č. XXXX atď.). V prípade, že domnelým nadobúdacím titulom by mala byť predmetná dohoda, tak by musel navrhovateľ nadobudnúť titulom vydržania vlastnícke právo k všetkým pozemkom, ktoré podľa porastovej mapy boli uvedené v predmetnej dohode. Ak by sa mala z objektívneho hľadiska posudzovať dobromyseľnosť navrhovateľa ako jednej zo základných podmienok pre nadobudnutie vlastníckeho práva vydržaním, tak navrhovateľ mohol mať vedomosť, že podľa právnych predpisov je len o obhospodarovateľom ucelenej lesnej časti a nie je výlučným vlastníkom všetkých pozemkov tvoriacich túto ucelenú lesnú časť. Ďalej poukázal na zákon č. 100/1971 Zb. o hospodárení v lesoch a štátnej správe lesného hospodárstva platnom a účinnom v rozhodnom čase, podľa ktorého podľa zoznamu porastov (dielcov) sa určuje len priestorové rozdelenie lesa za účelom jeho obhospodarovania, a v žiadnom prípade sa neriešia vlastnícke vzťahy k pozemkom, na ktorých sa porasty nachádzajú. Vychádza sa už zo samotnej skutočnosti, že dielec (ako priestorová časť obsahujúca v zásade viacero pozemkov) sa považuje v zmysle zákona za spoločnú vec. Zhotoviteľ lesného hospodárskeho plánu potom v čase vypracovania určoval len užívateľa - obhospodarovateľa ucelenej lesnej časti, a to výhradne len na základe predmetnej dohody a zoznamu porastov uvedených v nej. Vlastníckymi vzťahmi jednotlivých pozemkov tvoriacich ucelenú lesnú časť sa nezaoberal a ani sa zaoberať nemohol.

Súd vo veci okrem výsluchov účastníkov konania a svedkov Ing. C. R., L. L., O. L., T. A., Ing. W. vykonal dokazovanie oboznámením sa s listinnými dôkazmi založenými v súdnom spise, ako aj vykonaním znaleckého dokazovania Ing. O. C., t.j. znalcom z odboru geodézia a kartografia, pričom zistil a ustálil nasledovný skutkový a právny stav veci: navrhovateľ sa v súdnej veci domáhal, aby súd určil, že je výlučným vlastníkom sporných pozemkov titulom vydržania, ktoré mal nadobudnúť na základe Dohody o odovzdaní a prevzatí lesného majetku Obce Stankovany zo dňa 03.07.1996 (ďalej len „Dohoda“), na základe ktorej mali byť sporné pozemky odovzdané zo strany vtedajších Severoslovenských lesov š.p. Žilina, odštepny závod Ružomberok, Obci Stankovany. Z ustanovenia čl. IV. Dohody mal súd preukázané, že v zmysle ustanovení § 15a ods. 1 a 3 a § 15b ods. 1 a 2 zákona č. 306/1992 Zb. ku dňu 20.09.1995 organizácia lesného hospodárstva Severoslovenské lesy, š.p., Žilina, Odštepny lesný závod Ružomberok odovzdala a navrhovateľ prevzal lesné pozemky ako majetok, ktorý bol do 31.12.1949 vo vlastníctve obce podľa konkretizácie v prílohách č. 1 a číslo 2 predmetnej dohody. K odovzdaniu predmetných pozemkov došlo na základe žiadosti navrhovateľa o vrátenie obecných lesov Obci Stankovany zo dňa 02.05.1995, z ktorej vyplýva, že navrhovateľ požiadal Severoslovenské štátne lesy - lesný závod o prepracovanie dohody o vydaní majetku Bývalých urbárikov v obci Stankovany, ktorá bola vypracovaná dňa 08.04.1992, nakoľko časť lesných pozemkov podľa majetkovej podstaty vydanéj katastrálnym úradom - Správa katastra v Liptovskom Mikuláši, ktoré boli zapísané v pozemkovej vložke č. XXX, parcelné čísla XXX, XXXX o celkovej výmere 648,52 ha a časť z parcely XXXX o celkovej výmere 18 ha, sú vo vlastníctve navrhovateľa. Z dôvodu pochybnosti, či predmetom vydania na základe Dohody boli aj sporné pozemky, súd vo veci nariadil dokazovanie Ing. O. C., znalcom z odboru geodézia a kartografia, ktorý v znaleckom posudku č. 34/2014 jednoznačne konštatoval, že na základe dohody o odovzdaní predmetného lesného majetku obci Stankovany z roku 1995 boli navrhovateľovi v celom rozsahu odovzdané pozemky označené v žalobnom návrhu, pričom podľa údajov pozemkovej knihy sa však podľa rozsahu žalobného návrhu čo do výmery nachádzajú aj iné pozemnoknižné parcely, ktoré sú zapísané na LV č. XXXX pre obec Stankovany a sú to konkrétne pkn. parcely č. XXXX, XXXX, XXXX, XXXX a XXXX, keď tento stav vznikol v dôsledku chybnéj identifikácie vyhotovenej spracovateľom ROEP. Medzi účastníkmi nebolo sporné, že predmetné pozemky následne prostredníctvom nájomcu spoločnosti Obecné lesy, spol. s.r.o. Stankovany užíval do schválenia registra obnovenej evidencie pozemkov v katastrálnom území Stankovany (viď rozhodnutie Obvodného pozemkového úradu v Ružomberku č. 1RE 58-2008/00102-2010-13B na čl. 185 až 186 spisu) navrhovateľ. Podľa rozhodnutia Odboru poľnohospodárstva a lesného hospodárstva Rady ONV v Ružomberku č. 2993/1958 zo dňa 23.08.1958 v spojení s rozhodnutím Odboru poľnohospodárstva a lesného hospodárstva Rady ONV v Ružomberku č. 2993/58 zo dňa 29.10.1958, boli pozemky zapísané v pzn. vl. č. XXX (ako vyplýva zo zápisnice Odboru poľnohospodárstva, lesného hospodárstva Rady ONV v Ružomberku zo dňa 02.09.1958, ako aj zo samotnej Dohody, správne má byť uvedené v pzn. vl. č. XXX) pre k.ú. Stankovany o výmere 666,52 ha odovzdané do obhospodarovania Krajskej správy lesov v Žiline podľa § 2 zákona č. 2/1958 Zb., pričom dovtedy boli užívané lesným spoločenstvom Les JRD Stankovany. Zo zápisnice napísanej dňa 02.08.1950 mal súd preukázané, že v zmysle § 2 zákona č. 81/1949 Sb. prešli do vlastníctva JRD v Stankovanoch okrem iného pasienkové plochy zapísané v pozemnoknižnom zápise k.ú. obce Stankovany č. XXX pod A r.č. X-XX o výmere 400 ha. Z výpisu z pozemkovej knihy č. XXX pre k.ú. Stankovany mal súd preukázané, že vlastníkom pozemkov uvedených v predmetnej pozemnoknižnej vložke pod radom č. X-XX na základe skutočnej držby je Obec Stankovany (a to podľa zápisnice spísanej v Stankovanoch dňa 19.12.1940 č. Ncl 409/40, č.d. 2017/40), pričom pôvodne na základe zápisu č. XXXX zo dňa 14.07.1922 bol intabulovaný vlastníkom predmetných pozemkov Československý štát. Z výpisu z pzn. vl. č. XX pre k.ú. Stankovany mal súd preukázané, že pozemnoknižné parcely č. XXXX a XXXX boli vlastnícky zapísané dňa 14.07.1922 pod č. XXXX v prospech Československého štátu (viď čl. 52 spisu). Z vykonaného dokazovania taktiež vyplynulo, že vyššie špecifikovaný pozemnoknižný zápis vlastníckeho práva v pozemnoknižnej vložke č. XX v prospech odporcu bol premietnutý do evidencie nehnuteľností až na základe výsledkov ROEP konania v k.ú. Stankovany, t.j. zápis pod zápis vtedajšej Správy katastra Ružomberok pod č. Z 294/2011, keď zo žiadneho v konaní vykonaného dôkazu nevyplynulo, že by odporca realizoval na sporných pozemkoch práva vlastníka, ktoré by odvodzoval od zápisu vlastníckeho práva k pozemkom zapísaným v pkn. vl. č. XX pod č. XXXX zo dňa 14.07.1922 do právoplatného konania ROEP pre k.ú. Stankovany (z vykonaného dokazovania mal súd preukázaný opak, keď poverení zamestnanci odporcu v čase vydávania pozemkov navrhovateľovi nemali vedomosť o tom, že predmetom vydávaných pozemkov sú

aj pozemky vo vlastníctve SR a uvedené nevyplynulo ani z dokladov z obdobia, kedy boli predmetné pozemky v roku 1958 odovzdané do užívania Krajskej správe lesov v Žiline).

Podľa § 132 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších právnych predpisov (ďalej len „OZ“) vlastníctvo veci možno nadobudnúť kúpnu, darovacou alebo inou zmluvou, dedením, rozhodnutím štátneho orgánu alebo na základe iných skutočností ustanovených zákonom.

Podľa § 126 ods. 1 OZ, vlastník má právo na ochranu proti tomu, kto do jeho vlastníckeho práva neoprávnenne zasahuje; najmä sa môže domáhať vydania veci od toho, kto mu ju neprávom zadržuje.

Podľa § 129 ods. 1 OZ, držiteľom je ten, kto s vecou nakladá ako s vlastnou alebo kto vykonáva právo pre seba.

Podľa § 130 ods. 1 OZ, ak je držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí, je držiteľom oprávneným. Pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená.

Podľa § 134 ods. 1 OZ, oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci, ak ju má nepretržite v držbe po dobu troch rokov, ak ide o hnutelnosť, a po dobu desať rokov, ak ide o nehnuteľnosť.

Predpokladom úspešnosti návrhu na začatie konania o určenie, či tu právny vzťah alebo právo je, či nie je v zmysle § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) sú po procesnej stránke skutočnosti, že na určenie je naliehavý právny záujem. Podmienkou úspechu takéhoto návrhu je, že určenie existencie, resp. neexistencie právneho vzťahu alebo práva, ovplyvní právne postavenie navrhovateľa voči odporcovi, lebo inak by na takomto určení nebol naliehavý právny záujem. Naliehavosť právneho záujmu je charakterizovaná určitými aspektmi, a to, že odporcom je popieraná existencia (neexistencia) práva či právneho pomeru navrhovateľa, a teda či je tu stav, že právo, resp. právny vzťah medzi účastníkmi konania je sporný. Naliehavý právny záujem na určení je daný najmä tam, kde by bez tohto určenia bolo ohrozené právo navrhovateľa, alebo kde by sa bez tohto určenia jeho právne postavenie stalo neistým. Súd sa preto primárne zaoberal otázkou, či má navrhovateľ naliehavý právny záujem na určení, že je vlastníkom nehnuteľností, ktoré sú predmetom sporu. Z tohto hľadiska súd poukazuje na tú skutočnosť, že navrhovateľ dlhodobo užíva sporné pozemky, avšak tento faktický stav nezodpovedá stavu právnomu, keď mu nesvedčí zápis v katastri nehnuteľností ako vlastníkov. Vlastnícke právo navrhovateľa, resp. oprávnenosť jeho držby je v konaní, ako aj v čase pred začatím konania spochybňované odporcom, ktorý je evidovaný ako vlastník predmetných pozemkov zapísaných na LV č. XXXX. Navrhovateľ sa pokúsil odstrániť vzniknutý rozpor aj v rámci správneho konania ROEP, keď dňa 19.07.2011 podal žiadosť o preskúmanie výpisu z LV č. XXXX (žiadosť na čl. 68 spisu), avšak bezvýsledne. Vzhľadom na tieto skutočnosti, keďže navrhovateľ nemá inú možnosť dosiahnuť zápis vlastníckeho práva na LV v prospech seba ako podaním návrhu na začatie konania a prípadný určovací výrok rozsudku môže byť aj podkladom pre vykonanie zmeny zápisu v katastri nehnuteľností, súd dospel k záveru, že je daný naliehavý právny záujem navrhovateľa na požadovanom určení.

Súčasne sa súd zaoberal otázkou pasívnej vecnej legitímácie, keď pasívna vecná legitímácia na strane odporcu vyplýva z toho, že odporcovi, t.j. Slovenskej republike svedčí zápis vlastníckeho práva k sporným pozemkom na LV č. XXXX pre k.ú. Stankovany a za odporcu v zmysle § 50 ods. 1, 3 a 6 zákona č. 326/2005 Z.z. o lesoch koná právnická osoba, ktorej zakladateľom alebo zriaďovateľom je ministerstvo, t.j. LESY Slovenskej republiky, štátny podnik, pričom správca vykonáva práva vlastníka k lesnému majetku vo vlastníctve štátu, najmä zabezpečuje jeho ochranu a zastupuje vlastníka v konaní pred súdom a orgánmi verejnej správy.

Právo veci užívať (ius utendi) je jedným z oprávnení vlastníka, resp. držiteľa veci, avšak samotné užívanie držbu nezakladá. Držba, či už oprávnená alebo neoprávnená, predpokladá držobnú vôľu (animus possidendi), realizovanú faktickým ovládaním veci (corpus possessionis). Ten, kto má vec u seba (a užíva ju na základe vecného alebo záväzkového práva, prípadne aj bez právneho dôvodu) bez vôle nakladať s ňou ako s vlastnou, je len detentorom veci a svoje právo odvodzuje od vlastníka veci. Z vykonaného dokazovania vyplynulo, že navrhovateľ pozemky, ktoré sú predmetom sporu, užíval (z nájomných zmlúv uzatvorených medzi navrhovateľom a spoločnosťou Obecné lesy, spol. s r.o. Stankovany, IČO: 36006815, ktorá spoločnosť na predmetných pozemkoch vykonávala lesnú hospodársku činnosť počnúc od 01.01.1997; k tomu viď zmluva o nájme lesných porastov), pričom lesnú

hospodársku činnosť vykonával na predmetných pozemkoch až do skončenia ROEP konania (pozn. k zníženiu výmery pozemkov, ktoré boli zo strany navrhovateľa dané predmetnej spoločnosti do nájmu, o pozemky, ktoré sú predmetom sporu, došlo až na základe zmluvy o nájme lesných porastov zo dňa 19.07.2011). V konaní medzi účastníkmi ani nebolo sporné, že pojmové znaky držby (corpus et animus) k sporným nehnuteľnostiam sú u navrhovateľa dané, a preto sa súd v konaní ďalej zaoberal otázkou oprávnenosti jeho držby ako jednej z podmienok nevyhnutných na nadobudnutie vlastníckeho práva právnym titulom vydržania.

Vydržanie je osobitý, originálny spôsob nadobudnutia vlastníctva v dôsledku kvalifikovanej držby veci vykonávanej po zákonom stanovenú dobu, ku ktorému dochádza priamo zo zákona. Účelom vydržania je uviesť do súladu dlhodobý faktický stav so stavom právnym a umožniť nadobudnutie vlastníctva práva držiteľovi, ktorý vec dlhodobo ovláda v dobrej viere, že je jej vlastníkom. Na to, aby bolo možné nadobudnúť vlastnícke právo vydržaním musia byť teda splnené zároveň tieto zákonné podmienky: a) nadobúdateľ je oprávneným držiteľom veci po celú vydržaciú dobu; b) nepretržitosť vydržacej doby, ktorou je neprerušovaný stav užívania predmetu vydržania počas zákonom stanovenej doby; c) spôsobilý predmet vydržania.

Rozlišovacím kritériom medzi oprávneným držiteľom a držiteľom neoprávneným je dobrá viera, resp. jej nedostatok. Existencia dobrej viery v práve sa však neskúma subjektívne (psychologicky), ale objektívne. To nepochybne vyplýva i z § 130 ods. 1 OZ, ktorý požaduje, aby oprávnený držiteľ bol v dobrej viere, že mu vec alebo právo patrí, so zreteľom na všetky okolnosti. Ten, kto nie je vlastníkom veci, je - za predpokladu corporis possessionis - jej oprávneným držiteľom, ak nakladá s ňou ako s vlastnou, pričom držanie veci opiera o nejaký právny titul (iný než vlastnícky) a prípadne i vtedy, ak opiera v dobrej viere svoje držanie o právny titul domnelý (napr. o neplatnú zmluvu, ktorou vec nadobudol). V tejto súvislosti súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 22Cdo/837/1998 zo dňa 17.11.1999, podľa ktorého pri posudzovaní otázky, či v danom prípade boli splnené podmienky oprávnenej držby vedúce k vydržaniu, nemožno vychádzať len zo skutočností, že stav vzniknutý v dôsledku uchopenia držby nebol v súlade s údajmi uvedenými v pozemkovej knihe, prípadne inej verejnej knihe, o ktorých sa držiteľ nepresvedčil. Je treba brať do úvahy všetky okolnosti, za ktorých bola držba uchopená. Na rozdiel od preukazovania vlastníctva nie je potrebné, aby nadobúdateľ preukazoval platný právny dôvod nadobudnutia - riadny prevod, resp. prechod vlastníctva, ale len okolnosti svedčiace o dobromyseľnosti nadobudnutia. Ďalej súd poukazuje na to, že podľa ustálenej súdnej praxe (napr. rozhodnutie NS SR sp.zn. 4Cdo 287/2006) posúdenie toho, či držiteľ je so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný, že mu vec patrí, nemôže vychádzať len z posúdenia subjektívnych predstáv držiteľa. Dobromyseľnosť držiteľa musí byť posudzovaná aj z objektívneho hľadiska, t.j. či držiteľ pri zachovaní bežnej (normálnej) opatrnosti, ktorú možno vzhľadom na okolnosti a povahu daného prípadu od každého požadovať, má alebo mohol mať dôvodné pochybnosti o tom, že mu vec, ktorú užíva, patrí. Dobrá viera zaniká v okamihu, kedy sa držiteľ oboznámi so skutočnosťami, ktoré objektívne museli vyvolať pochybnosť o tom, že mu vec alebo právo patrí. Pri posudzovaní oprávnenosti držby treba vychádzať zo zásady, že jej predpokladom je presvedčenie nadobúdateľa, že nekoná bezprávne, ak si určitú vec prisvojuje. Ide o psychický stav, o jeho vnútorné presvedčenie, ktoré sa prejavuje aj navonok, a z ktorého možno vyvodiť, že sa dôvodne považuje za vlastníka veci. Medzi základné okolnosti, ktoré budú svedčiť o oprávnenosti držby veci patrí aj okolnosť, ako vec nadobudol, či mu svedčí nejaký oprávnený nadobúdací titul (napr. neperfektná kúpna zmluva, darovacia zámena a iná zmluva), resp. domnelý titul nadobudnutia vlastníckeho práva. Subjektívny pocit držiteľa nemôže byť sám o sebe podkladom pre vydržanie, ak nie je tento pocit vyvolaný okolnosťami objektívne nasvedčujúcimi oprávnenosti držby práva. Dobrá viera oprávneného držiteľa - nevlastníka, je dobrá viera v existenciu právneho stavu, ktorý v skutočnosti neexistuje. V prípadoch, kedy viera držiteľa v domnelý platný titul nezodpovedá skutočnosti, pôjde o špecifický omyl. Môže to byť omyl skutkový alebo omyl právny. Pritom oprávnená držba sa nemôže zakladať na takom omyle držiteľa, ktorému sa mohol pri obvyklej opatrnosti vyhnúť, omyl musí byť ospravedlniteľný. Právny omyl držiteľa spočívajúci v neznanosti alebo v neúplnosti záväzných právnych predpisov a z toho vyplývajúceho nesprávneho posúdenia právnych dôsledkov právnych skutočností je len výnimočne omylom ospravedlniteľným.

S poukazom na vyššie uvedené sa súd potom zaoberal otázkou, či titul, od ktorého navrhovateľ odvodzoval oprávnenosť - dobromyseľnosť svojej držby, t.j. dohoda o odovzdaní a prevzatí lesného majetku zo dňa 18.09.1995, v intenciách ďalších preukázaných skutočností mohol zakladať dobromyseľnosť navrhovateľa pri držbe predmetných nehnuteľností. Na základe predmetnej dohody

došlo zo strany Severoslovenských lesov š.p. Žilina, odštepny lesný závod Ružomberok v zmysle § 15a ods. 1, 3 a § 15b ods. 1 a 2 zákona SNR č. 306/1992 Zb., ktorým sa mení a dopĺňa zákon SNR č. 138/1991 Zb. o majetku obcí ku dňu 20.09.1995 k odovzdaniu lesných pozemkov - majetku, ktorý bol do 31.12.1949 vo vlastníctve obce, podľa konkretizácie v prílohách č. 1, č. 2 tejto Dohody, navrhovateľovi. Z uvedenej Dohody vyplýva, že rozhodnutím bývalého Odboru poľnohospodárstva a lesného hospodárstva Rady ONV v Ružomberku č.j. 2993/58 zo dňa 23.08.1958 bolo lesné spoločenstvo Les JRD Stankovany zrušené v zmysle § 1 zákona SNR č. 2/1958 Zb. SNR a zápisnicou zo dňa 02.09.1958 boli lesné pozemky zapísané v pzn. vl. č. XXX pozemkovej knihy k.ú. Stankovany vo vlastníctve obce Stankovany odovzdané do užívania Krajskej správy lesov v Žiline, Lesnému závodu Ľubochňa, pričom sa jednalo o pozemky v celkovej výmere 666,52 ha podľa údajov vtedy platného lesného hospodárskeho plánu pre LHC Ľubochňa. K uvedenému vydaniu došlo na základe žiadosti navrhovateľa č.j. 133/95 zo dňa 02.06.1995, pričom (ako to jednoznačne vyplynulo zo znaleckého posudku Ing. C. vykonaného v súdnej veci) medzi vydávanými pozemkami boli aj pozemky, ktorých určenia vlastníckeho práva sa domáha navrhovateľ v súdnej veci. V intenciách vyššie uvedeného možno síce prisvedčiť námietke odporcu, že predmetná dohoda o odovzdaní a prevzatí lesného majetku má iba deklaratórne účinky, nakoľko k prechodu vlastníckeho práva došlo v zmysle § 15a ods. 3 zákona č. 138/1991 Zb. o majetku obcí v platnom a účinnom v rozhodnom čase ex lege, keď v zmysle § 15a ods. 1 a 3 citovaného zákona poľnohospodárska a nepoľnohospodárska pôda, ktorá bola vo vlastníctve obci k 31.12.1949 a pokiaľ sa nachádza ku dňu účinnosti tohto zákona v majetku Slovenskej republiky, prechádza do vlastníctva obce, z majetku ktorej sa previedla do národného majetku podľa osobitného predpisu, a ak už do jej vlastníctva neprešla podľa § 2, pričom s lesnou pôdou podľa odseku 1 prechádzajú do vlastníctva obcí aj lesné porasty nachádzajúce sa na tejto pôde ku dňu účinnosti tohto zákona, avšak z uvedeného nemožno bez ďalšieho vyvodíť, že by omyl navrhovateľa spočívajúci v tom, že mu boli vydané aj pozemky nezapísané v pzn. vl. č. XXX (ku ktorým mu svedčilo vlastnícke právo), a to konkrétne sporné pozemky zapísané v pkn. vl. XX, nezakladá. Z výpovedí všetkých svedkov (bez ohľadu na to, že sa jednalo o osoby, ktoré boli v rozhodnom čase zamestnancami odporcu, t.j. Ing. C. W., Ing. C. R., ako aj B. C.; t.j. osôb, ktoré sa ako zamestnanci odporcu podieľali na vydávaní predmetných pozemkov navrhovateľovi) totiž jednoznačne vyplynulo, že oni nemali vedomosť o tom, že by medzi vydávanými pozemkami zapísanými v pzn. vl. č. XXX pre k.ú. Stankovany boli zahrnuté aj pozemky, ktoré sú predmetom konania v súdnej veci, pričom oni mali za to, že sú navrhovateľovi vydávané pozemky tak, ako boli pôvodne predmetné pozemky dňa 02.09.1958 odovzdané do užívania Krajskej správy lesov v Žiline, Lesnému závodu Ľubochňa. Z výpovede Ing. R., ktorý sa za odporcu podieľal na vydávaní predmetných pozemkov, vyplynulo, že predmetné pozemky boli vydané pôvodne na základe dohody o vydaní majetku bývalých urbárikov, komposesorátov a podobných útvarov Bývalým urbárikom Obce Stankovany v roku 1991, pričom sa jednalo o pozemky, ktoré boli v roku 1958 dané do správy Štátnych lesov. Následne došlo k fyzickému odovzdaniu predmetných lesov, ku ktorým neboli určené iba tie hranice, ktoré boli sporné a konkrétne sa jednalo o hranice smerom na Oravu, avšak v týchto miestach sa nenachádzajú sporné pozemky, ktoré sú predmetom konania. Pokiaľ ide o sporné pozemky, menovaný svedok uviedol, že hranica týchto pozemkov nebola nijako sporná, takže sa tieto pozemky fyzicky neodovzdávali, nakoľko všetci účastníci odovzdania predmetných pozemkov boli uzrozmenejší s tým, že hranica medzi týmito pozemkami bola taká, že sporné pozemky boli zahrnuté v pozemkoch, ktoré boli vydané Bývalým urbárikom. Menovaný súčasne uviedol, že následne v roku 1996 boli vydané sporné pozemky navrhovateľovi, pričom sa jednalo o vydanie pozemkov, ktoré už boli predtým vydané Bývalým urbárikom a v roku 1996 sa fyzicky vytvárala hranica iba medzi pozemkami vo vlastníctve obce a pozemkami vo vlastníctve Bývalých urbárikov tak, že sa na stromoch značili žlté T-čka. Uvedené potvrdil aj svedok M. A., jeden zo zakladateľov spolku Bývalých urbárikov Obce Stankovany, ktorý uviedol, že v čase vrátenia pozemkov spolku Bývalých urbárikov Obce Stankovany v roku 1991 nebola urobená medzi spornými pozemkami a ostatnými vydávanými pozemkami žiadna hranica, pričom on ako bývalý vedúci Lesnej správy v Párnici mal vedomosť o tom, že keď urbárske pozemky boli v 50-tych rokoch dávane do správy štátnych lesov, vytvorili sa vtedy v teréne hranice medzi štátnymi pozemkami a urbárskymi pozemkami široké 4 - 8 metrov a súčasne označené hraničnými kopcami. V prípade vydávaných pozemkov nebola v teréne urobená žiadna hranica a tvorili ucelený celok s vydávanými pozemkami. Z uvedeného dôvodu podľa neho nebol žiadny dôvod pochybovať o správnosti postupu štátnych lesov pri vydávaní predmetných pozemkov v roku 1991. Na základe vyššie uvedených svedeckých výpovedí súd dospel k záveru, že navrhovateľ bol v čase prevzatia predmetných pozemkov od odporcu dobromyseľný, že sú mu vydávané pozemky zapísané v pzn. vl. č. XXX pre k.ú. Stankovany, keď jeho dobromyseľnosť bola daná jeho presvedčením, že sú mu vydávané pozemky, ktorých vlastníkom bola Obec Stankovany do

31.12.1949, pričom uvedené presvedčenie nebolo zo strany Severoslovenských lesov, štátny podnik (v čase odovzdania predmetných pozemkov a ani následne až do vykonania ROEP) nijako spochybnené, ale práve naopak, navrhovateľ mohol byť obsahom predmetnej Dohody vypracovanou Štátnymi lesmi (ktorých zamestnanci taktiež nemali najmenšiu vedomosť o existencii sporných pozemkov medzi vydávanými pozemkami) v tomto presvedčení iba viac utvrdený (pozn. ani z jedného dôkazu vykonaného v súdnej veci nevplynulo, že by navrhovateľ mohol byť nejakým spôsobom spochybnený v tom, že sú mu vydávané aj iné pozemky ako pozemky, o ktorých sa relevantne domnieval, že je ich vlastníkom). Neobstojí potom námietka odporcu, že navrhovateľ nebol dobromyseľný v držbe, keď o vydanie pozemkov požiadal na základe zákona, zákonom upraveným spôsobom, a to od dovtedajšieho užívateľa predmetných pozemkov. V tomto smere vyznieva obrana odporcu jednoznačne účelovo, keď poukazuje na to, že navrhovateľ mal a mohol vedieť, že sú mu vydávané aj pozemky, ktoré mu nepatria, keď navrhovateľ v rozhodnom čase na rozdiel od Štátnych lesov nedisponoval aparátom zamestnancov, ktorí by boli odborne spôsobilí a funkčne určení na posúdenie žiadosti navrhovateľa o vydanie pozemkov. Ani zamestnanci Štátnych lesov pri vynaložení náležitej starostlivosti pri vydávaní pozemkov nezistili žiadne pochybenie, a aj z tohto dôvodu nijako navrhovateľa neupozornili na možné chyby. Nemôže byť potom na ujmu navrhovateľa, keď sa spoľahol na správnosť postupu Štátnych lesov pri vydávaní. V tejto súvislosti súd poukazuje na to, že navrhovateľ v žiadosti o vydanie predmetných pozemkov vychádzal z výmery, ktorá bola uvedená v samotnom rozhodnutí, ktorým boli predmetné pozemky dané v roku 1958 do užívania Krajskej správe lesov v Žiline, Lesnému závodu Ľubochňa, pričom súd opätovne zdôrazňuje, že tak navrhovateľ, ako ani odporca nemali vedomosť, že súčasťou vydávaných pozemkov zapísaných v pozemnoknižnej vložke č. XXX sú aj pozemky, ktoré sú predmetom tohto konania. S poukazom na to, že odporca nijakým spôsobom nerušil navrhovateľa v užívaní predmetných pozemkov až do vykonania ROEP konania pre k.ú. Stankovany v roku 2011, možno vyvodiť, že samotný odporca nemal žiadnu vedomosť o tom, že vlastní pozemky, ktoré sú predmetom konania v súdnej veci.

V nadväznosti na vyššie uvedené závery súd poukazuje aj na výpoveď svedka B. C., ktorý vo svojej výpovedi poukázal na to, že po odovzdaní sporných pozemkov v roku 1992 Lesná správa Hubová stratila opodstatnenie, nakoľko väčšina lesov bola vydaná do rúk urbárov, a preto ku dňu 31.12.1992 zanikla. Menovaný taktiež poukázal na to, že pri vydávaní pozemkov sa vychádzalo z čisto porastných máp, keď oni na Lesnej správe Hubová so sídlom v Ľubochni nemali žiadne katastrálne mapy a nepísali tam ani čísla pozemkov, písali tam spravidla iba čísla porastov. Samotnú dohodu o odovzdaní a prevzatí pozemkov uzatváral Lesný závod v Ružomberku. Ing. C. W. v tom čase zamestnankyňa podniku Štátne lesy SR uviedla, že predmetné pozemky vydávali tak, že sa porovnával stav pozemkov, ktoré boli odovzdané Štátnym lesom do užívania v roku 1958, pričom sa vychádzalo z pozemnoknižných zápisov, a toto bolo porovnávané v čase vydania týchto pozemkov, t.j. v roku 1995. Tiež poukázala na to, že v k.ú. Stankovany bol pozemnoknižný stav značne nejasný, a preto pripustila, že v rámci tohto katastrálneho územia mohlo dôjsť k určitým chybám, pričom však v čase odovzdávania týchto pozemkov nemali žiadnu vedomosť o možných chybách pri vydávaní pozemkov a snažili sa preveriť okruh vydávaných pozemkov s náležitou starostlivosťou na základe dostupných podkladov. Štátne lesy pri preskúmaní žiadosti navrhovateľa na vydanie predmetných pozemkov porovnávali staré lesné mapy, ktoré tu boli pred odovzdaním predmetných lesných pozemkov do užívania Štátnych lesov v roku 1958, s aktuálnymi porastovými mapami v roku 1995, pričom výsledkom tohto porovnania bolo zostavenie zoznamu konkrétnych pozemkov, ktorých parcelné čísla boli následne premietnuté v prílohe č. 1 predmetnej Dohody. Menovaná na doplnenie poukázala na to, že odporca navrhovateľovi nevydal celý lesný hospodársky celok Hubová, ale v rámci tohto lesného hospodárskeho celku bolo preskúmané, ktoré pozemky majú byť navrhovateľovi vydané a ktoré nie, a po porovnaní bol vytvorený zoznam odovzdávaných pozemkov tak, ako je uvedený v prílohe č. 1 predmetnej Dohody.

Podľa názoru súdu s poukazom na uvedené, nemôže byť na ťarchu samotného navrhovateľa, že z dôvodu, ako to uviedla samotná svedkyňa Ing. W. „nejasného pozemnoknižného stavu v k.ú. Stankovany“ mu na základe jeho žiadosti boli vydané aj iné pozemky, ktoré nie sú zapísané v pkn. vl. č. XXX. V tejto súvislosti súd opätovne upriamuje pozornosť na tú skutočnosť, že na základe rozhodnutia z roku 1958 boli do užívania Krajskej správy lesov v Žiline, Lesnému závodu Ľubochňa odovzdané pozemky zapísané v pzn. vl. č. XXX s údajmi o celkovej výmere 666,52 ha podľa údajov vtedy platného lesného hospodárskeho plánu pre LHC Ľubochňa.

Pokiaľ odporca poukázal na niekoľkonásobný rozdiel vo výmere pozemkov zapísaných v pozemnoknižnej vložke č. XXX oproti výmere vydaných pozemkov, súd opätovne poukazuje na výpoveď

svedkyne Ing. W., ktorá ohľadne výmery vydávaných pozemkov a výmery pozemkov zapísaných v pzn. vl. č. XXX uviedla, že odchýlka vo výmere mohla vzniknúť, nakoľko na uvedených pozemkoch sa nachádzajú viaceré bralá a skaly, ktoré mohli mať vplyv na skresľovanie skutočnej výmery (menovaná podľa jej výpovede bola oboznámená s pkn. vl. XXX a mala vedomosť o výmere katastrálnych siah a katastrálnych jutár, keďže ona s tým pracovala). V tejto súvislosti súd poukazuje na závery českej judikatúry, konkrétne rozhodnutie NS ČR sp.zn. 22 Cdo/1594/2004, podľa ktorého oprávnenú držbu nemožno vylúčiť ani v prípade, že výmera držaného pozemku obsahuje až 50 % výmery pozemku kúpeného, výnimočne i viac, napr. ak pôjde o pozemok nepravidelného tvaru, v neprehľadnom teréne alebo držiteľ bol do omylu uvedený súdnymi znalcom. V nadväznosti na uvedené súd poukazuje na osobitosti prípadu v prejednávanej veci, keď ani navrhovateľ a ani odporca nemali vedomosť o tom, že súčasťou vydávaných pozemkov sú aj iné pozemky, a to s poukazom na nevyjasnený pozemnoknižný stav, keď tieto nejasnosti tu boli dané už v 50-tych rokoch minulého storočia, pravdepodobne aj skôr (v samotnom rozhodnutí o odovzdaní predmetných pozemkov do užívania v roku 1958 sa uvádzajú pozemky zapísané v pzn. vl. č. XXX, na ktoré má pripadať omnoho väčšia výmera ako vyplýva z pozemnoknižného stavu) v spojení s neprehľadným kopcovitým terénom, kde sa nachádzajú viaceré bralá, súd dospel k záveru, že presvedčenie navrhovateľa o tom, že je vlastníkom predmetných pozemkov nevychádzalo iba z jeho subjektívnych, relevantnými dôvodmi nepodložených predstáv, ale bol to výsledok faktického stavu, o ktorom boli zainteresované strany presvedčené, že je správny a k vyvráteniu správnosti predmetného presvedčenia došlo až na základe výsledkov ROEP konania pre k.ú. Stankovany, v ktorom bolo zistené, že na danom mieste sa nachádzajú aj pozemky, ktoré sú predmetom konania v súdnej veci.

Súd súčasne vyhodnotil námietku odporcu, že predmetom vydania boli len porasty za nedôvodnú, nakoľko tak zo zákona č. 138/1991 Zb. v znení účinnom v rozhodnom čase, ako aj zo samotnej Dohody vyplýva, že boli vydávané pozemky, keď citovaný zákon jednoznačne v § 15a ods. 3 upravuje, že s lesnou pôdou prechádzajú do vlastníctva obce aj lesné porasty nachádzajúce sa na tejto pôde.

Pokiaľ odporca súčasne namietal, že v prípade, ak by navrhovateľ splnil svoju povinnosť prezumovanú § 15d ods. 2 zákona č. 138/1991 Zb. v znení účinnom v rozhodnom čase, t.j. že by podal návrh na zápis do evidencie nehnuteľností do 12-tich mesiacov od prevzatia majetku, čím by sa navrhovateľ už skôr mohol dozvedieť o tom, že boli vydané aj pozemky, ktorých vlastníctvo mu v zmysle pozemnoknižného zápisu nesvedčí, súd poukazuje na to, že platné právo nespája s porušením tejto povinnosti pretrhnutie dobromyseľnosti vydržiteľa, pričom bez ďalšieho nemožno dospieť k záveru, že by na plynutie premičacej doby mala vplyv potencialita schopnosti a možnosti na strane vydržiteľa vo sfére možného zistenia, že je držiteľom neoprávneným. Práve naopak v konaní nebolo tvrdené ani len preukázané, že by navrhovateľ mal čo i len najmenšie pochybnosti o tom, že je vlastníkom vydávaných pozemkov, a to po celú vydržaciú dobu. Navyše súd poukazuje na to, že opačné rozhodnutie vo veci samej by bolo v rozpore so zásadou *vigilantibus leges sunt scriptae* (právo patrí bdelym), keď samotnému odporcovi nič nebránilo, aby si preveril stav vydávaných nehnuteľností a vo vzťahu k navrhovateľovi realizoval svoje práva, ktoré mu ako vlastníkovi patrili.

Na základe vyššie uvedených skutočností súd dospel k záveru, že navrhovateľ sa stal vlastníkom predmetných nehnuteľností *ex lege* vydržaním uplynutím vydržacej doby, t.j. uplynutím 10-tich rokov odo dňa vydania predmetných pozemkov (k vydaniu došlo dňa 20.09.1995), t.j. dňa 20.09.2005. Pokiaľ boli predmetné pozemky predtým, ako boli odovzdané samotnému navrhovateľovi, v držbe spolku Bývalých urbarialistov obce Stankovany, t.j. od roku 1991, súd dobu držby Bývalých urbarialistov Obce Stankovany do vydržacej doby navrhovateľa nezapočítal, nakoľko dobromyseľná držba Bývalých urbarialistov obce Stankovany bola prerušená akceptovaním požiadavky samotného navrhovateľa na vydanie sporných pozemkov v roku 1995.

Pokiaľ zo znaleckého posudku vyplynulo, že medzi pozemnoknižnými parcelami a súčasnými KN „E“ parcelami sú značené rozdiely vo výmerách (a to konkrétne parcela KN „E“ č. XXXX/X má výmeru 2080737 m², pozemnoknižná parcela č. XXXX, z ktorej je táto parcela vytvorená má výmeru iba 805638 m², parcela KN „E“ č. XXXX/X má výmeru 515955 m² a KN „E“ č. XXXX/X (správne má byť uvedené XXXX/X) má výmeru 112165 m², pričom pozemnoknižná parcela č. XXXX, z ktorej sú tieto dve parcely vytvorené má výmeru 771111 m², keď súčet výmer parciel KN „E“ predstavuje 2708857 m² a pozemnoknižných parciel 1576749 m²), súd poukazuje na to, že súčasťou KN „E“ parciel sú pravdepodobne aj ďalšie pozemnoknižné parcely, ktoré sú zapísané v prospech navrhovateľa na

LV č. XXXX, a to konkrétne pkn. parcely č. XXXX, XXXX, XXXX, XXXX a XXXX, pričom súčasťou odovzdávaných parciel môžu byť parcely aj vo vlastníctve iných osôb, prípadne cirkvi, keď duplicita v zápisoch nastala podľa znalca preto, že pozemnoknižné údaje pôvodne neboli správne prenesené do registra „E“ a tým pádom vznikol prekryt vo vlastníctve medzi pozemnoknižným stavom a stavom registra „E“. Súd sa týmito možnými nejasnosťami nezaoberal (pozn. pokiaľ podľa znalca došlo k prekrytu sporných pozemkov a pozemkov zapísaných na LV XXXX, tak uvedené pozemky sú vo vlastníctve navrhovateľa, keď s poukazom na vyhovie návrhu na začatie konania nedôjde k zásahu do práv navrhovateľa), a pokiaľ by bola daná duplicita zápisov aj k iným pozemkom tretích osôb, súd poukazuje na to, že účinky rozhodnutia vo veci samej pôsobia inter partes, čiže medzi účastníkmi konania, a teda nič nebráni tretím osobám domáhať sa úpravy vlastníckych vzťahov voči navrhovateľovi v samostatných konaniach (pozn. rozhodnutím v súdnej veci sa postavenie tretích osôb nijako nezmení).

O trovách konania súd rozhodol s poukazom na § 142 ods. 1 O.s.p. tak, že priznal navrhovateľovi, ktorý mal vo veci plný úspech, právo na náhradu trov konania potrebných na účelne uplatňovanie a bránenie práva proti odporcovi, ktorý úspech v konaní nemal ani len čiastočný. Účelne vynaložené trovy konania pozostávajú zo zaplateného súdneho poplatku za návrh na začatie konania vo výške 99,50 eur, z preddavku na trovy znaleckého dokazovania vo výške 150,-eur a z trov právneho zastúpenia, vo výške 1.105,15 eur, ktoré boli priznané v súlade s Vyhláškou MS SR č. 655/2004 Z.z. (ďalej len „Vyhláška“) nasledovne: za 1 úkon právnej služby vykonaný v roku 2011 prislúcha právnomu zástupcovi navrhovateľa odmena vo výške 57,- eur, v roku 2013 vo výške 60,07 eur, v roku 2014 vo výške 61,84 eur a v roku 2015 vo výške 64,53 eur (§ 11 ods. 1 písm. a) Vyhlášky), potom za 1 úkon právnej služby vykonaný v roku 2011 (prevzatie a príprava zastúpenia vrátane prvej porady s klientom) odmena vo výške 57,-eur, za 2 úkony právnej služby vykonané v roku 2013 (podanie návrhu na začatie konania ma súd a účasť na pojednávaní zo dňa 06.12.2013) odmena vo výške 2 x 60,07 eur, t.j. spolu 120,14 eur, za 5 úkonov právnej služby vykonaných v roku 2014 (účasť na pojednávaniach zo dňa 22.01.2014, 26.02.2014, 31.03.2014 a 22.12.2014) odmena vo výške 5 x 61,84 eur, t.j. spolu 309,25 eur a za 1 úkon právnej služby vykonaný v roku 2015 (účasť na pojednávaní zo dňa 01.04.2015) odmena vo výške 64,53 eur. Za účasť na pojednávaní zo dňa 22.01.2014 patrí podľa § 14 ods. 1 písm. c) Vyhlášky právnomu zástupcovi navrhovateľa odmena vo výške dvojnásobku odmeny, nakoľko tento úkon právnej služby trval dlhšie ako 2 hodiny (od 10.00 hod. do 13.00 hod.). Podľa § 15 písm. a) v spojení s § 16 ods. 3 Vyhlášky právnomu zástupcovi navrhovateľa patrí náhrada hotových výdavkov tzv. režijných paušálov v súvislosti s jedným úkonom právnej služby vykonaným v roku 2011 vo výške 7,41 eur, dvomi úkonmi právnych služieb vykonanými v roku 2013 vo výške 2 x 7,63 eur, t.j. spolu 15,26 eur (pozn. súd vychádzal z výšky uplatnenej právny zástupcom navrhovateľa, ktorá je nižšia ako Vyhláškou stanovená výška), štyrmi úkonmi právnych služieb vykonanými v roku 2014 vo výške 4 x 8,04 eur, t.j. spolu 32,16 eur a jedným úkonom právnych služieb vykonaným v roku 2015 vo výške 8,39 eur. V súlade s § 15 písm. b) v spojení s § 17 ods. 1 Vyhlášky, prislúcha právnomu zástupcovi navrhovateľa náhrada za stratu času za cesty Podbiel - Ružomberok a späť na súdne pojednávanie zo dňa 06.12.2013 vo výške 2 x 13,01 eur (t.j. za 2 začaté polhodiny) t.j. 26,02 eur, zo dňa 22.01.2014, 26.02.2014, 31.03.2014 a 22.12.2014, a to za každú cestu z týchto ciest vo výške 2 x 13,01 eur (t.j. za dve začaté polhodiny), t.j. spolu za štyri cesty v celkovej výške 104,08 eur (pozn. súd vychádzal z výšky náhrady uplatnenej právny zástupcom navrhovateľa, ktorá je nižšia ako Vyhláškou stanovená výška) a za jednu cestu vykonanú 01.04.2015 vo výške 2 x 13,98 eur (t.j. za dve začaté polhodiny), t.j. 27,96 eur. V súlade s § 15 písm. a) Vyhlášky v spojení s § 16 ods. 4 Vyhlášky, prislúcha právnomu zástupcovi navrhovateľa náhrada cestovného za cestu Podbiel - Ružomberok a späť zo dňa 06.12.2013 vo výške 25,20 eur (základná náhrada 0,183 eur, počet km 90, údaj podľa technického preukazu o spotrebe motorového vozidla právneho zástupcu navrhovateľa EČV TS-XXXQ. 7,1 L/100 km, cena spotrebovaných pohonných hmôt podľa celoslovenského priemeru v čase vykonania cesty 1,365 eur/liter), zo dňa 22.01.2014 vo výške 25,15 eur (základná náhrada 0,183 eur, počet km 90, údaj podľa technického preukazu o spotrebe motorového vozidla 7,1 L/100 km, cena spotrebovaných pohonných hmôt podľa celoslovenského priemeru v čase vykonania cesty 1,358 eur/liter), zo dňa 26.02.2014 vo výške 25,11 eur (základná náhrada 0,183 eur, počet km 90, údaj podľa technického preukazu o spotrebe motorového vozidla 7,1 L/100 km, cena spotrebovaných pohonných hmôt podľa celoslovenského priemeru v čase vykonania cesty 1,357 eur/liter), zo dňa 31.03.2014 vo výške 25,02 eur (základná náhrada 0,183 eur, počet km 90, údaj podľa technického preukazu o spotrebe motorového vozidla 7,1 L/100 km, cena spotrebovaných pohonných hmôt podľa celoslovenského priemeru v čase vykonania cesty 1,338 eur/liter), zo dňa 22.12.2014 vo výške 24,23 eur (základná náhrada 0,183 eur, počet km 90, údaj podľa technického preukazu o spotrebe motorového vozidla 7,1 L/100 km, cena spotrebovaných pohonných hmôt podľa celoslovenského priemeru v čase

vykonania cesty 1,214 eur/liter) a zo dňa 01.04.2015 vo výške 24,05 eur (základná náhrada 0,183 eur, počet km 90, údaj podľa technického preukazu o spotrebe motorového vozidla 7,1 L/100 km, cena spotrebovaných pohonných hmôt podľa celoslovenského priemeru v čase vykonania cesty 1,186 eur/liter). Súd vychádzal z celoslovenského priemeru cien pohonných hmôt z dôvodu, že právny zástupca navrhovateľa nepredložil doklady preukazujúce reálnu cenu nákupu spotrebovaných pohonných hmôt. S poukazom na § 18 ods. 3 Vyhlášky, podľa ktorého sa zvyšuje odmena náhrady podľa Vyhlášky o DPH vo výške 20 %, súd v súlade s návrhom na priznanie trov konania priznal navrhovateľovi DPH v celkovej výške 184,19 eur (t.j. 20 % zo sumy 920,96 eur).

Pokiaľ si právny zástupca navrhovateľa uplatnil k úkonu právnej služby účasť na pojednávaní zo dňa 22.01.2014 dva tzv. režijné paušály, súd mu priznal k tomuto úkonu iba jeden režijný paušál, nakoľko skutočnosť, že úkon právnej služby trvá dlhšie ako 2 hodiny, nemá podľa Vyhlášky za následok vznik nároku na tzv. režijný paušál za každé ďalšie dve začaté hodiny, t.j. bez ohľadu na dĺžku úkonu právnej služby sa jedná o jeden úkon, ku ktorému patrí jeden tzv. režijný paušál bez ohľadu na dĺžku úkonu (napr. viď uznesenie NS SR sp.zn. 6 To 10/2004).

Súčasne súd nepriznal právnenému zástupcovi navrhovateľa odmenu za úkon právnej služby „návrh na vydanie predbežného opatrenia“, nakoľko návrh na nariadenie predbežného opatrenia bol podaný v inej právnej veci vedenej na tunajšom súde pod sp.zn. 3C 40/2012, ktoré nebolo podkladom na začatie konania v súdnej veci, keď návrh na nariadenie predbežného opatrenia bol v uvedenej právnej veci zamietnutý (viď uznesenie č.k. 3C 40/2012-46 zo dňa 02.05.2012) a navrhovateľovi z toho dôvodu nebola stanovená lehota na podanie návrhu vo veci samej (pozn. návrh v súdnej veci podal až viac ako jeden rok po skončení konania o nariadenie predbežného opatrenia). Rovnako súd z dôvodu neúčelnosti nepriznal právnenému zástupcovi navrhovateľa ani odmenu za úkon „návrh na vyporiadanie“ zo dňa 04.10.2011, keď hmotné právo nevyžaduje ako podmienku na podanie návrhu na začatie konania vykonania pokusu o mimosúdnu dohodu a navyše takýto úkon ako úkon právnej služby neprezukuje ani Vyhláška. Súčasne súd navrhovateľovi nepriznal ani tzv. režijné paušály k týmto úkonom.

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní od jeho doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd v Žiline, písomne, v troch vyhotoveniach.

Podľa § 205 ods. 1 OSP v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.

Podľa § 205 ods. 2 OSP odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že

- a) v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
- b) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- c) súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- d) súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- e) doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a),
- f) rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 205 ods. 3 OSP, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda a dôvody odvolania môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na odvolanie.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zák. č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.